

SPORT

Rok IV

Kraków, dnia 8 marca 1948

Nr. 10 (211)

W kilku wierszach

Polonia — Grochów 4:2 (2:1)

Półfinałowe spotkanie piłkarskie o puchar ufundowany przez Szyrzyńskiego i Smolarka, przyniosło zwycięstwo „stołecznej Polonii” nad „miejscowym Grochowem” 4:2 (2:1).

Mecz został rozegrany na ciężkim boisku i stał na słabym poziomie.

W zwycięskiej drużynie zawiodła zupełnie obrona, w której brakło Szczepaniaka i Gierwatowskiego. — Bramki dla Polonii zdobyli: Sularz 2 oraz Ochmański i Szczawiński po 1.

Dla Grochowa: Galant i Izidorzak po 1. Sędziował poprawnie Lazarewicz.

Legia — Syrena 3:1 (2:1)

W meczu półfinałowym o puchar Surzyńskiego i Smolarka Legia — mimo, iż wystąpiła bez Skromnego, Waksmana, Szczurka, Serafina i Mordarskiego — zwyciężyła Syrenę, zdobywając bramki przez Górskiego, Oprycha i Solarskiego. Dla Syreny honorowy punkt zdobył Janiszewski.

Sarmatia (Bedzin) — Zjednoczeni (Zabrze) 5:1 (1:0)

Pierwsze półfinałowe spotkanie o puchar redakcji „Sport” rozegrane w obecności około 20 tysięcy widzów, przyniosło zwycięstwo drużynie bedzińskiej, choć jej przeciwnik wylimnował ligową drużynę „Ruchu” z pucharu.

Warta (Poznań) — Partyzant (Łódź) 6:2 (4:1)

Łódź (Tel. wł.) Mistrz Polski. Warta, rozegrała ostatnie swoje przed zawodami ligowymi „treningowe spotkanie” w Łodzi przeciw miejscowemu „Partyzantowi”, w którym grał m. in. znani piłkarze: Lewandowski i Koczewski. Byli oni strzelcami bramek dla swej drużyny — którym Warta przeciwstawiła 6, zdobytych ze strzałów: Czapyński i Gendery (po 2), Orłowski i Gierka.

AZS (Kraków) wygrywa ze Zniczem, a przerywa z AZS (W-wa) w mistrz. ligi koszykowej

W meczach o mistrzostwo ligi koszykowej akademicy krakowscy wygrali w Warszawie ze Zniczem 55:23, i przegrali z AZS (Warszawa) 41:58.

YMCA (Gdańsk) — Wisła 42:23

YMCA gdańska pokonała zdecydowanie Wisłę, która przechodzi teraz wyraźny spadek formy.

Bieg zjazdowy

Bieg zjazdowy w konkurencji pań zwyciężyła Anna Bujakówna (SNPTT Zak.) przed Kodelską (AZS Warszawa).

W konkurencji męskiej triumfował Ciaptak-Gasienica (SNPTT Zak.) przed Dziedzicem (HKN Zak.). Na trzecim i czwartym miejscu znaleźli się Jugosłowianie Lukanc i Mulej. Józef Marusarz zajął dopiero 12-te miejsce.

13-tka

W biegu na 18 km zwyciężył w doskonałym czasie Kwapien (Wisła Zak.) — 1.13.22 przed Józefem Krzeptowskim (SNPTT Zak.) i Bukowskim (Wisła Zak.). Dziedzic znalazł się dopiero na czwartym miejscu. Zwycięzca w tej konkurencji Kwapien wykazał doskonałą kondycję fizyczną, przechodząc do mety niezmeńczony. Dobrą formę wykazali się zawodnicy śląscy Dąbrowski (SKN Katowice) i Antoni Wieczorek (KN Szczyrk), którzy znaleźli się w pierwszej dziesiątce (6-te i 10-te miejsce). Krakowianin Karczmarczyk (AZS) był 13-ty.

„O PUCHAR TATR”

Wieczorek (SN Szczyrk) bije St. Marusarza w długości skoków osiągając 75 m., A. Bujakówna, J. Ciaptak-Gasienica, T. Kwapien, Mulej (Jugosławia), Daniel-Krzeptowski i St. Marusarz zdobywają mistrzowskie tytuły.

Zakopane przeżyło „wielkie dni”. Przez 4 dni, na trasach podtatrzzańskich i na skoczni pod Krokwią, rozgrywano międzynarodowe zawody narciarskie o „Puchar Tatr”. Wprawdzie organizatorowie liczyli się z tym, że tegoroczna obsada międzynarodowa będzie pokazna i spotkał ich duży zawód ze strony Norwegów, Francuzów, Węgrów, Czechów i Szwajcarów, ale start doskonałych zjazdowców jugosłowiańskich, był wielką atrakcją tym bardziej, że po igrzyskach w St. Moritz i po rozegranych

niedawno w Karpaczu narodowych mistrzostwach Polski, forma nasyżych czołowych zawodników, wykazała wyraźną tendencję ku górze.

Szczegółowe wyniki biegu zjazdowego oraz biegu na 18 km tj. 2 pierwszych konkurencji rozegranych w środę i czwartek, podajemy na innym miejscu, przechodząc od razu do 3-ciej z kolei konkurencji, mianowicie slalomu, w którym wysoka klasa obu zjazdowców jugosłowiańskich oraz wspaniała forma Ciaptaka-Gasienicy wpłynęły na niestychanie inte-

resujące i atrakcyjne widowisko. Tak się złożyło, że startujący jako pierwszy Jugosłowianin Mulej uzyskał w przepięknym stylu rekord trasy: 1.09 min. Tuż za nim startujący jego rodak Lukanc — mimo upadku w górnej części trasy, uzyskał również wspaniały wynik 1.16.5 i o-baj ustalili już pewne „rekordy” trasy, które przyszło bić naszym najlepszym zjazdowcom. Nie ryzykujący zbyt długo Dziedzic, osiągnął czas ponad 1 1/2 min. (1.34,9) i wreszcie... ruszył do boju, zwycięzca biegu zjazdowego i najgroźniejszy konkurent Jugosłowianin, a zarazem kandydat na mistrza kombinacji alpejskiej Jan Ciaptak-Gasienica. Mimo całej swojej brawury, gorszym był od Muleya o 5 sekund. Może więc Marusarzowi uda się uratować honor Polski. Nie udaje się to jednak najlepszemu olimpijczykowi: tuż przed metą najeżdża na bramkę, traci swe cenne sekundy i w rezultacie musi zadowolnić się wynikiem: 1.13.6.

Stało się jasne, że walka o pierwsze miejsce rozegra się w drugiej kolejce, między oboma Jugosłowianami oraz Ciaptakiem i Marusarzem. Pozostali nie wchodzili już w rachubę jako kandydaci na zwycięzców. Z tej czwórki jedynie Lukancowi udaje się poprawić wynik w drugiej kolejce i uzyskać 1.14.3. Mulej ma: 2.16 min., co jednak zapewnia mu pierwsze miejsce w slalomie. Ciaptak zdobywa wicemistrzostwo, przejeżdżając drugą raz trasę w czasie min. 16.5. Lukanc klasuje się na trzecim, a Marusarz na czwartym miejscu.

Szczegółowe wyniki slalomu przedstawia się następująco:

- 1) Mulej (Jugosławia) 1.09 + 1.14.3 łącznie 2.31.2
- 2) Jan Ciaptak-Gasienica (SNPTT) 1.14 + 16.5, łącznie 2.30.5
- 3) Lukanc (Jugosławia) 1.16.5 + 1.14.8 łącznie 2.31.3
- 4) Marusarz Józef (HKN Zakopane) 1.13.6 + 1.18 łącznie 2.31.8
- 5) Bachleda Andrzej (SNPTT) 1.23 + 1.25 łącznie 2.48
- 6) Kozak Tadeusz (Wisła), 7) Wawrytko (Stanisław (SNPTT Zak.), 8) Pionka (SNPTT Biata), 9) Dziedzic (HKN Zakopane) 10) Kram (HKN Kraków), 11) Szczerba (AZS, Kraków), 12) Klamerus Józef (Wisła, Zakopane), 13) Lasota (HKN Zakopane), 14) Zwijacz (HKN Zakopane), 15) Lal (Wisła Zakopane), 16) Szelięga (HKN Zakopane).

W slalomie pań walka rozegrała się między najlepszą naszą zawodniczką: Anną Bujakówną (SNPTT Zakopane), a jej groźną już dziś konkurentką, akademicką warszawską, Kodelską. Zwyciężyła Bujakówna, mimo iż w obu przejazdach upadła na trasie, podczas gdy Kodelska jadąc ostrożniej, oba przejazdy miała bez upadku.

Wyniki slalomu pań:

- 1) Bujak Anna 1.33.8 + 1.29 łącznie 3.02.8, 2) Kodelska 1.38.8 + 1.41.319, 3) Grochowska (SNPTT Zakopane), 4) Kowalska (Wisła), 5) Kwapien (HKN Zakopane), 6) Zborowska (HKN Zakopane), 7) Wawrytko (SNPTT) Ewa Bujakówna została zdyskwalifikowana za ominięcie bramki.

Na podstawie wyników biegu zjazdowego i slalomu, zwycięstwo w kombinacji alpejskiej w konkurencji pań, zdobyła Anna Bujak, a wicemistrzostwo Kodelska.

W konkurencji męskiej, mistrzem kombinacji alpejskiej został Ciaptak-Gasienica z notą 2.29, 2) Lukanc, nota 10.25, 3) Mulej, nota 10.29, 4) Marusarz, nota 16.59, 5) Bachleda nota 21.50, 6) Dziedzic, 7) Kozak, 8) Wawrytko, 9) Pionka, 10) Szczerba 11) Kram, 12) Klamerus, 13) Lasota 14) Lal, 15) Zwijacz, 16) Szelięga.

Czy będziemy oglądać narciarzy na ekranie?

Na Hali Gasienicowej ekipa Filmu Polskiego kręci obecnie film, poświęcony narciarstwu. Entuzjaści sportu narciarskiego mogą przeto żywić nadzieję, że będą mogli oglądać narciarzy niekoniernie w Tatrach czy Karkonoszach ale również na ekranie.

Przed pierwszą „batalią”

Po 10-ciu latach przerwy w ligowych rozgrywkach mistrzowskich drużyn, stanie znów w najbliższą niedzielę 7 par najlepszych piłkarskich drużyn, stanowiących czołową klasę polską do walki o cenne punkty mistrzowskie.

W Krakowie, Poznaniu, Warszawie, Chorzowie, Rybniku, Tarnowie i Łodzi, tysiące zwolenników piłkarstwa z zainteresowaniem śledzić będzie pierwsze po przerwie zimowej zawody o mistrzostwo.

Układ par jest tego rodzaju, że przewidywanie i typowanie zwycięzców nie należy do rzeczy łatwych.

Każdy z tych meczów ma specjalną wagę i znaczenie — nie mniej jednak, nas krakowian, obchodzą w pierwszym rzędzie mecze, w których biora udział zespoły krakowskie. I to nie bynajmniej z jakiegoś lokalnego patriotyzmu, lecz z tej prostej przyczyny, że te drużyny są nam lepiej znane i że możemy się już mówić o ich formie zaobserwowanej na podstawie dotychczasowych spotkań treningowych, o składach osobowych itd. Jeśli idzie o składy osobowe, to w stosunku do roku ubiegłego, zajdą minimalne zmiany.

CRACOVIA, która udaje się w najdłuższą podróż i którą czeka w pierwszym meczu mistrzowskim „przeprawa” z mistrzem Polski WARTA, grać będzie w składzie zeszlórocznym a mianowicie:

Rybicki (Hymczak) — Gędek, Glimas — Jabłoński I, Parpan, Jabłoński II (Mazur) — Bobula, Różankowski I, Szewczyk, Różankowski II, Szelięga (Majeran, Dycjan).

Mecz w Poznaniu będzie dla Cracovii wyjątkowo ciężkim egzaminem. Pozornie, biało-czerwoni stają tam bez szans, Warta, na swoim terenie nie przegrała w roku ub. żadnego meczu; późną jesienią roku ub. w meczu towarzyskim pokonała również wysoko Cracovię, a w jeszcze wyższym stosunku, odesłała do domu lokalnego rywala w zawodach o mistrzostwo puli finałowej. Ale... piłka nożna jest okrągła. Rutynowany, zgrany i reprezentujący wysoki poziom piłkarstwa zespół Cracovii, nie będzie „jagnięciem”, wydanym „wilkowi” na pożarcie. Biało-czerwoni posiadają dość scementowaną defensywę, a i atak potrafi wzniesić się na wyżyny i zagrozić poważnie obronie i bramkarzowi drużyny poznańskiej. Jakkolwiek REMIS w Poznaniu, byłby już dla Cracovii sukcesem, to jednak wykluczenie możliwości wygranej byłoby czymś krzywdzącym dla drużyny krakowskiej. Jestem przekonany, że Cracovia zademonstruje w Poznaniu wysoką klasę piłkarstwa, że walczyć będzie z ambicją i ofiarnością i że wynik spotkania będzie istotnym odzwierciedleniem układu sił w walce,

do której stają obaj partnerzy z równymi szansami, choć Warta ma za sobą przewagę: mistrzowskiego tytułu, własnego terenu i własnej publiczności.

Drugą drużyną krakowską WISŁA, gościć będzie w sobotę 13 marca 1946, WARSZAWSKA POLONIA. Wisła nie ma szczęścia do Polonii. Już przed wojną w ligowych zawodach, Polonia była zawsze dla Wisły „nieprzyjemnym” przeciwnikiem. A po wojnie? W r. 1946-ym, właśnie Polonia wylimnowała Wisłę z grupy finałowej mistrzostw piłkarskich Polski, w r. następnym (1947), w meczu z Polonią Wisła zagubiła gdzieś swoją wielką formę w mistrzostwach, z trudem wywalczając zwycięstwo z różnicą jednej bramki. Wylosowanie Polonii za pierwszego przeciwnika było dla drużyny krakowskiej o tyle niekorzystne, że czołowy napastnik Wisły GRACZ, na skutek dyskwalifi-

kacji, miał nie wziąć udziału w tych pierwszych a tak ważnych zawodach mistrzowskich. Ta sytuacja ułożyła się pomyślnie dla krakowian: Wydział Cier i Dyscypliny KOZPN-u zreasumował uchwałę odnośnie dyskwalifikacji Gracza i popularny napastnik czerwonych, reprezentacyjny łącznik Polski, będzie grał przeciw Polonii.

Wisła nie zapowiada (przynajmniej na razie) żadnych zmian osobowych w swoim zespole.

Na straży świątyni, stanie Jurowicz; w obronie grać będą: Filek I i Flanek, w pomocy: bracia Wapiennicy i Legutko, a w ataku Giergieł, Gracz, Kohut, Artur i Ciśowski.

Polonia przyjedzie także do Krakowa w swoim najsilniejszym składzie „z odwieszonymi” Szczepaniakiem i zonu ligowego w Krakowie zapowiada się nader interesująco.

Trzecia drużyna krakowska, GAR-

BARNIA, wyjeżdża do Chorzowa na mecz z Ruchem. W Garbarni, nowe nabytki: Foryszewski i Gajciar wzmocnili wybitnie siłę ofensywną zespołu, gdzie Jakubik w bramce, Kalcitński i Lasiewicz, w pomocy a Nowek i Ignaciak w napadzie, stworzili zawsze najjaśniejsze punkty. „Pięta achillesowa” Garbarni była dotąd obrona. Jeśli ta linia potrafi jako całość dorównać innym liniom drużyny, wówczas Ruch będzie miał bardzo trudną przeprawę w zdobyciu punktów mistrzowskich.

O meczu Garbarnia — Ruch można powiedzieć to, co o meczu Cracovia — Warta: remis byłby sukcesem dla drużyny krakowskiej, nie mniej jednak z góry nie można negować szans na zwycięstwo, choć tak teren Śląska jak i Poznania są sprzymierzeńcami drużyny tamtejszych.

Bardzo ciekawie zapowiada się mecz w Tarnowie, gdzie w pierwszym swoim ligowym meczu TARNOWIA natrafia na rutynowany i wyrównany zespół EKS-u. Tarnovia rzadko przegrywa na swoim terenie. Nawet spotkania z drużynami zagranicznymi na swoim boisku kończyły się zwycięstwem Tarnovii. EKS musi mieć się na baczności przed lotnym i bramko trzelnym napadem Tarnovii, a równocześnie musi wyżyć wszystkie siły, by przełamać scementowany zespół deensywy dla zdobycia bramki.

Wydaje się nam, że w meczu tym szanse są po stronie gospodarzy i ewentualnie pierwsze zdobyte przez Tarnovię punkty mistrzowskie byłyby tym cenniejsze, że zainkasowane „na niebyłe jakim” przeciwniku.

Z pozostałych zawodów, a mianowicie: Legia — Polonia (Bytom) w Warszawie, Rymer — AKS i Widzew — ZZK (Poznań). Pojedynek 2-ch drużyn śląskich: RYMERU i AKS-u, może być najbardziej zażartym spotkaniem pierwszej rundy mistrzostw.

Drużyna rybnicka wzmocniła poważnie swój zespół nowo pozyskanymi zawodnikami z b. reprezentacyjnym obrońcą Polski Twórcem na czele. AKS, zeszlóroczny finalista, będzie chciał udowodnić swoje aspiracje do czołówek piłkarstwa polskiego i zmóc swojego lokalnego rywala. Czy mu się to uda?

Drużyna wojskowych Legia, mimo ubytku kilku zawodników, staje do walki przeciw bytomskiej Polonii jako faworyt spotkania, natomiast w meczu łódzkim, szanse są raczej po stronie kolejarzy poznańskich.

Widzew ma' al du' szczęścia, że znalazł się w klasie królestwowej; czy potrafi wynikami potwierdzić słuszność swoich aspiracji — okażą najbliższe spotkania a z nich już pierwsze przeciw ZZK (Poznań).

(hs)

Reportaż z konkursu skoków

W ostatnim dniu zawodów rozegrano konkurs skoków do biegu złożonego i otwarty. Już od czasów FIS-u nie widzieliśmy Zakopane takich wielkich tłumów na stadionie pod Krokwią, jak właśnie w to słoneczne niedzielne przedpołudnie, gdzie na stadionie przyleżało, jak na jakimś basenie kąpielowym. Mimo to warunki dla rozegrania konkursu na skoczni były bardzo dobre, a trud organizatorów dla jak najstarszego przygotowania skoczni gości się tym bardziej podnieść, że właśnie ci organizatorowie są często bezimiennymi pracownikami, których wysiłek jest nierównie wielki, jak wysiłek każdego zawodnika. Widziałem jednego z sędziów, zjeżdżającego z mety slalomu (meta była w cieniu), który po kilkugodzinnym pełnieniu swojej funkcji, jako sędzia, był podobny raczej do sopła lodu, podczas gdy o kilkadziesiąt metrów poniżej, przed hotelem na Kalatówkach, panie plażowały się w kostiumach kąpielowych. Taka niestety jest różnica temperatur w słońcu i w cieniu pod Tatrami. Widziałem również mrówczą pracę całego zarządu PZN, który od świtu do późnej nocy przygotowywał każdy szczegół zawodów i z pełnym uznaniem chylił głowę przed pracą skarbnika PZN dyr. T. Kozienia, który spełniał obok swoich trudnych obowiązków „skarbowych” jeszcze rolę „cicerona” dla mnóstwa wycieczek narciarskich, które z okazji zawodów narciarskich przybyły pod Giewont.

Wróćmy jednak do zawodów: Konkurs skoków rozpoczął skokami do biegu złożonego, w którym zakopiańczyli mieli już trudną przeprawę nie tylko z doskonałym zawodnikiem KN Szczyrk, Antonim Wieczorkiem, ale również z zawodnikami krakowskimi Karczmarczykiem, Krzysztofakiem, Klammerusem, występującym obecnie w barwach zakopiańskiej Wisły. Oto szczegółowy reportaż z tych zawodów:

Jako pierwszy skacze zawodnik OM TUR, Składczek, skok dość niepewny, o długość 49 m. Tuż za nim harcerz zakopiański Witek wyciąga 55 m nie imponując nadzwyczajnym stylem. Trzeci z kolei Szczerba z Wisły wyrównuje długość Składczka, a czwarty Bukowski jest o 2 m gorzy i osiąga tylko 47 m. Zapowiadają Daniela Krzeptowskiego. Jest to kandydat do pierwszego miejsca w biegu złożonym, dzięki doskonałej lokacie w biegu na 18 km, w którym zajął drugie miejsce za rewelacyjnym wiślakiem Kwapieniem. Krzeptowski osiąga w doskonałym stylu 54 m. Po Krzeptowskim na rozbiegu widzimy akademika krakowskiego Karczmarczyka, a tuż za nim rewelację dzisiejszych skoków, młodego zawodnika ze Szczyrka, Wieczorka. Już w pierwszym swoim skoku zwraca on na siebie uwagę, przekraczając 60-tkę i uzyskując długość 60 i pół m. Po Wieczorku krótko ale pewnie skacze Dawidek z HKN-u, ładując na 47-miu m i wreszcie zwycięzca 18-tki Kwapien staje na rozbiegu. Widzimy go już zjeżdżającego na próg — ładne wybiecie i zeskok tuż przed 50-tką (dokładnie na 49-ciu metrach). Kwapienia znosi z góry po zeskoku, ale wyrównuje w brawurowej ewolucji i zjeżdża pędem na stadion, nagradzany oklaskami widzów. Następny z kolei harcerz Zięba podiera się przy 49 metrach, a jego kolega klubowy Szeliga wyciąga dość pewnie na 53 m. Rój skacze 52 i pół m, OMTurowiec Karol Dawidek krótko 43 m, a Dziedzic 52 i pół m. Pierwszą serię kończy zawodnik Cracovii Krzysztofak, uzyskując długość 51 m.

Po chwilowej przerwie zaczyna się seria druga. Jest jasne, że walka rozegra się tu między Krzeptowskim, Kwapieniem, Wieczorkiem i ewent. Dziedzicem. Krzeptowski poprawia w drugim skoku o 5 i pół m, uzyskując 59 i pół m, ale Wieczorek spłisuje się jeszcze lepiej, ładując aż na 65-ciu metrach. Kwapien, mając wysoką notę za 18-tkę nie ryzykuje zbyt i zadawała się wynikiem 52 i pół m, a Dziedzic w pięknym stylu poprawia się o 2 i pół m, uzyskując odległość 54 i pół m.

Z najwyższym zainteresowaniem oczekuje się trzeciej i ostatniej kolejki do biegu złożonego. Tak, jak poprzednio, było jasne, że walka rozegra się między tymi czterema narciarzami, tak i teraz jasne jest, że właśnie ci spośród tej czwórki, którzy mają w dwóch seriach skoki ustane, nie zechcą ryzykować upadku. Daniel Krzeptowski mimo to poprawia jeszcze wynik z drugiej serii o pół metra, uzyskując długość 60-ciu metrów natomiast Wieczorek skacze krócej, gdyż tylko 61 i pół m, Kwapien ma w trzeciej serii 51 m, a Dziedzic 52 m. Bardzo dobrze spisują się w trzeciej serii Rój, osiągając długość 54 i pół m, Szeliga, Karczmarczyk i Krzysztofak. Ogólna klasyfikacja konkursów skoków do biegu

złożonego:

1) Józef Krzeptowski (SNPTT Zak.) 59,5 i 60 — nota 23,2, 2) Antoni Wieczorek (KN Szczyrk) 65 i 61 — nota 28,7, 3) Władysław Witek (HKN Zak.) 55,56 — nota 48,8, 4) Władysław Rój (Wisła Zak.) 52 i pół, 54 i pół — nota 52,1. Na dalszych miejscach znaleźli się: Franc. Gut-Szczerba, Tad. Karczmarczyk, Star. Krzysztofak, Stefan Dziedzic, Tad. Kwapien, Kaz. Szeliga.

Jak widzimy więc, zawodnicy AZS krakowskiego i Cracovii znaleźli się w ogólnej klasyfikacji przed naszym olimpijczykiem i mistrzem Polski w biegu na 18 km Dziedzicem, oraz przed rewelacyjnym zwycięzcą 18-tki w Pucharze Tatr, Kwapieniem.

O wiele więcej emocji przyniosł jednak otwarty konkurs skoków.

Rozpoczął go skoczek Cracovii Krzysztofak, uzyskując długość 57 m. Jego konkurent z Wisły Marian Janusz uzyskał długość o 5 m krótszą, natomiast nr trzeci okazał się „pechowym” dla zawodnika Wisły Szubera. Tuż po zeskoku upadł on i zrolował w dół, łamiąc przy tym narty. Czwartym z kolei skoczek Kozak w bardzo pięknym stylu osiągnął długość 62 i pół m, młody harcerz zakopiański Gąsienica-Józkowy 64 m, natomiast Szczerba nie powiodło się i zjechał po złym zeskoku w dół w pozycji siedzącej.

Młodziak Wieczorka, zawodnik OM TUR skoczył bardzo brzydło i krótko, a następny z kolei Składczek po trzech skokach w konkursie do biegu złożonego nie potrafił już ustać na długości 63-cm m. Zmęczone nogi odmówiły mu posuszenia, w rezultacie czego „spłynął” w dół w pozycji leżącej. Franciszek Świerk z sekcji narciarskiej Zryw skoczył krótko 55 m. Za chwilę gromkie brawa powitały zapowiedź startu, uznanego już za „skożonego” Stanisława Marusarza. Wielokrotny mistrz Polski udowodnił, że stać go jeszcze na walkę z o wiele młodszy od siebie rywalami i na walkę, która w efekcie przyniosła mu jedno z najcenniejszych zwycięstw. Pierwszy skok Marusarza ma długość 67-miu m, a styl jak zwykle doskonały i właściwy Staszkiwi, zapewnił mu wysokie noty w oczach sędziów.

Tuż za nim Krzeptowski. Wprawdzie po zeskoku rozjeżdżają mu się narty, ale zwycięzca „Pucharu Tatr” wyrównuje w brawurowej ewolucji, na tablicy długościowej widać cyfrę „65,6 m”. Po krótkim skoku Dawidka z HKN-u serię upadków zaczyna Szeliga. Po nim łamie nartę Dziedzic, a Schindler musi się podeprzeć na długość 65,5 m.

Nagle cisza zalega stadion: zapowiadają start Jugosłowianina Rudi Fiżdzgara. Długość 57 m okazuje się dla sympatycznego skoczka jugosłowiańskiego nie do ustania. Musi się podeprzeć, a potem pada i zjeżdża w pozycji siedzącej, tracąc tym samym wszelkie szanse na uzyskanie ewent. zwycięstwa. Wiślak Świerk i jego kolega klubowy poprzedzają skok Wieczorka. Wreszcie i on sam już na starcie. Już puszcza w dół. Doskonałe wybiecie, brawurowy lot i gromkie oklaski nagradzają dzisiejszy „rekord” skoczni, wynoszący 71 m. Zdogingowany tym Kula chce wycią-

gnąć jak najwięcej, traci jednak równowagę na 66 i pół m i spada w dół, odnosząc kontuzję, która uniemożliwi mu start w drugiej kolejce. Czekamy z kolei na drugiego Jugosłowianina, obserwując w międzyczasie skoki Gąsienicy, Karczmarczyka, Kwapienia, Klammerusa i Dziedzica.

Zalokar, startujący z numerem 42, wyciąga długość 63-ciu m i z trudem otrzymuje równowagę.

A więc i ten nie będzie groźny dla naszych najlepszych skoczków z Marusarzem i Wieczorkiem na czele.

I znów z wielką niecierpliwością czekamy na rozstrzygnięcie w drugiej serii skoków. Krzysztofak poprawia w niej swój wynik o pół m, Janusz o 5 m i o tyle samo Kozak. Gąsienica Józkowy skracza wprawdzie swoją długość w stosunku do pierwszej serii o 2 i pół m, lecz „zarabia” lepszą notę za styl. Wreszcie i Marusarz na rozbiegu. Mistrz daje na siebie chwilę czekać, po czym wychyla się z gęstwiny leśnej, poprawia nartę, staje na rozbiegu i pędzi w dół. Widzimy go już na progu i nagle... potężny orzeł zawisł w powietrzu. Na sekundę zniechęcony stadion... Za kilka sekund huk braw wstrząsnął stadionem, witając nowy rekord dnia dzisiejszego 73 m. Wydawało się, że tej odległości nikt już nie przekroczy. Pierwszy z Jugosłowianinów, Rudi Fiżdzgar, zbliżył się wprawdzie do tej długości, uzyskując wynik 70 m, jednak nie potrafił ustać i upadł.

I znów wielkie poruszenie. Zapowiadają Antoniego Wieczorka. W piątym skoku z dnia dzisiejszego uzyskuje ten pupil widowni „absolutny dzisiejszy rekord”, uzyskując wynik 75 m. W łącznej sumie długości lepszy jest więc o 6 m od Marusarza, ustępuje mu jednakże nieco w stylu, tak iż Marusarz uzyskawszy łączną notę 217,3, zatrzymuje tytuł mistrza otwartego konkursu skoków, a Wieczorek zdobywa wicemistrzostwo z notą 212,8. Drugi Jugosłowianin Zalokar, uzyskawszy w drugiej serii długość 66 m plasuje się ostatecznie na czwartym miejscu, a trzecie miejsce zaimuje zwycięzca biegu złożonego Krzeptowski, który w drugiej serii osiągnął 69 i pół m.

Na dalszych miejscach znaleźli się: 5) Gąsienica Józkowy (HKN Zak.) 64, 61 i pół — nota 189,7, 6) Jan Klammerus (Wisła Zak.) 57 i 58 i pół m — nota 189,5, 7) Franciszek Gut-Szczerba (Wisła Zak.) 57 i pół, 62 m — nota 189,2, 8) Tadeusz Kwapien (Wisła Zak.) 59 i 62 i pół m — nota 184,7, 9) Stefan Dziedzic (HKN Zak.) 57 i pół i 61 m — nota 184,1, 10) Mieczysław Samek-Gąsienica (Wisła Zak.) 57 i pół i 59 m — nota 182,6.

Wynik kombinacji norweskiej (bieg 18 km i skoki)

1) Krzeptowski Józef (SNPTT Zakopane) zdobywca „Pucharu Tatr”, nota biegu i skoku 42,45; 2) Kwapien Tadeusz (Wisła Zak.) nota 60,3; 3) Wieczorek Antoni (KN Szczyrk) 80,01; 4) Dziedzic Stefan (HKN Zak.) 83,45; 5) Bukowski Stanisław (Wisła Zakop.) 86,46; 6) Rój Władysław (Wisła Zak.) nota 104,8; 7) Karczmarczyk Tadeusz (AZS Kraków) nota 109,32; 8) Dawidek Tadeusz (HKN Zak.) 114,79.

„Przeglądowi Sportowemu” do sztabucha

Redakcja „Startu” zadała sobie trud zbadania, coż to za „Grono Czytelników z Krakowa” zwróciło się do „Przeglądu Sportowego” o... podanie nazwisk publiczności, którym woda sodowa uderza do głowy?

Zabrało to wprawdzie tydzień czasu, lecz okazało się, co było zresztą z góry do przewidzenia — że to „Grono”, „Czytelników” jest pod względem składu personalnego identyczne z tymi „publicystami” z „Przeglądu Sportowego”, którzy redagując odpowiedzi na rzekome zapytanie „Grona Czytelników z Krakowa”, mieli przed sobą powiększające lustro...

Wieśenne obozy narciarskie T. S. Wisła w Tatrach

Sekcja Narciarska TS „Wisła” w Krakowie organizuje przy obecnych doskonałych warunkach śnieżnych i słonecznych dwa obozy narciarskie, połączone z kursem prowadzonym przez pierwszorzędną siłę instruktorską. Pierwszy z nich rozpoczyna się już w poniedziałek 15 marca na Hali Gąsienicowej, drugi odbędzie się w okresie świąt Wielkiej Nocy w Dolinie Pięciu Stawów Polskich. Obydwa

obozy przewidziane są na 10 dni. — Liczba uczestników jest ograniczona. Zgłoszenia przyjmuje sekretariat Sekcji, ul. Retoryka 1, w poniedziałki.

Podokręg tarnowski podał się do dymisji

Na skutek niedojścia do skutku meczu: Tarnovia—Możlice, zarząd podokręgu tarnowskiego podał się do dymisji. W obliczu nadchodzących mistrzostw kl. A, świat sportowy w Tarnowie jest zaniepokojony i czeka z niecierpliwością na decyzję KOPZN w tej sprawie.

Przy KSZZK „Olsza” w Krakowie została utworzona sekcja atletyczna (zapasnicza), której treningi odbywają się pod kierownictwem kol. kol. dr. Warchałowskiego Czesława i Pawlikowskiego Antoniego w górnej sali Wojewódzkiego Ośrodka PW i WF przy ul. J. Piłsudskiego (dawny gmach Sokola) w poniedziałki i piątki od godziny 19.30 do 21.55.

Zgłoszenia nowych członków przyjmuje Sekretariat Klubu ul. św. Filipa nr 61 p. codziennie od godziny 18.

Tarnovia I B — OZET 4:4

Pierwszy występ OZET-a, przyniósł mu remis, uzyskany z rezerwą ligową.

Po zawodach

P. K. Lin

Zawody o puchar Kolei Linowych wchodzą powoli w tradycję narciarską Polski. Zainicjowane po raz pierwszy w roku 1946 z okazji 10-lecia budowy kolei na Kasprowy Wierch o identycznym programie i w identycznych konkurencjach do dnia dzisiejszego gromadzą na starcie i trasie setki narciarzy i tysiące publiczności, sympatyków kolejek linowych. W żadnym innym wypadku technika nie wyświadcza tak ogromnych usług sportowi, jak wszelkie wyciągi linowe narciarstwu i turystyce. Któż z tych 860.000 ludzi, którzy po wojnie wyjechali Polskimi Kolejami Linowymi na szczyty, zobaczyłby cuda gór i zasnął najwyższej rozkoszy narciarskiego zjazdu — może setki, może parę tysięcy, gdyby nie koleje linowe.

Z perspektywy lat śmieszny i niepoważny wydaje się wielki spór o budowę kolei linowej na Kasprowy, który ongiś podzielił społeczeństwo na dwa wrogie obozy. Jedne argumenty przeciwników wywierały zupełnie z treści, inne okazały się fałszywe, a inne jeszcze zostały przez życie zrealizowane opacznie.

Masy, które miały stratać w górach, wcale nie rzuciły się na Tatry a przeważnie pozostawały w najbliższym sąsiedztwie Kasprowego, nie licząc narciarzy, którzy dzięki kolei mogli na świeżych, niezamoczonych nogach kilka razy w ciągu dnia zjechać z 900 m wysokości. Stałe wzrastająca frekwencja na kolejkach linowych jeszcze przed wojną, a wprost niepokojąco po wojnie, kiedy to ilość pasażerów jest większa o 200% niż przed rokiem 1945, jest najlepszym dowodem, że potrzeba przeżywania wzniesień estetycznych w górach staje się coraz bardziej potrzebna najszerszym sferom. Dla nas ze względów technicznych zjawisko to stwarza problem nie do rozwiązania. W dniach pięknej pogody ładna z naszych kolei nie jest w stanie przewieźć wszystkich tego pragnących. Przed kasą w Kuźnicach gromadzi się 3 do 4 tysięcy ludzi, gdy wyjechać może tylko 1.000 zimą, a 1.500 latem. Nawet kolej na Gubałówkę, mimo krótkiej trasy i bardzo pojemnych wagonów, w słoneczne dni nie może nadażyć przewozić 3.000 osób to jej górna przelotność w okresie zimowym.

Zmiana przekroju społecznego przybyszów obecnych w stosunku do lat przedwojennych wpłynęła ujemnie na interesy dancinów i restauracji, jednakże koleje linowe skarżyć się nie mogą. Dawniej przybywali ludzie zamożni na dłuższe okresy czasu i dla nich koleje linowe nie były środkiem komunikacji dostatecznie frapującym. Dzisiaj przy-

jeżdżają tłumy robotniczy na wczasy, na krótki okres, w czasie którego chcą i muszą zobaczyć przepiękny świat gór, dotąd zamknięty przed ich oczyma. Przybywają tysiące wycieczek młodzieży, które wyjechawszy kolejami linowymi idą na wycieczki, czy też tłumnie zjeżdżają na nartach.

Nie też dziwnego, że Państwowe Koleje Linowe, będąc przedsiębiorstwem tak ściśle związanym ze sportem i kulturą fizyczną mas, cześć swoje święto doroczne nie akademiami, mowami, ale po sportowemu: najciekawszymi zawodami w najpiękniejszej konkurencji sportowej. Bieg zjazdowy, łączący górną stację kolei linowej na Kasprowy z dolną stacją, oraz slalom rozgrywany w otwartym konkursie i w czterech konkurencjach, a to ogólnej, pracowników Państwowych Kolei Linowych, old-boy'ów i pań, stał się evenementem w życiu sportowym Polski.

W ubiegłych latach startowali w tych zawodach także zawodnicy zagraniczni. W tym roku wyłącznie Polacy, zgłaszając się rekordową ilością na start. 143 zgłoszonych do zawodów, a w tym 23 pań, są liczbami nienotowanymi w historii narciarstwa polskiego.

Zawodnicy korzystali mogli ze wszelkich udogodnień stojących do dyspozycji kolei linowych, jak przejazdy samochodami, kolejami linowymi i możliwością treningu. Organizacja zawodów spoczywała w rękach sekcji narciarskiej pracowników PKL „Kasprowy”, młodego jeszcze robotniczego klubu sportowego, który zdołał jednak ubiegłego roku przy ogromnej konkurencji zdobyć puchar PKL przez swego zawodnika Przewratla oraz dwukrotnie na zawodach w Karpaczu przez swą sztafetę puchar premiera Cyrankiewicza.

W tym roku puchar PKL przeszedł do rąk Dziedzica Stefana z HKN Zakopane, który przestrzeń 5,5 km przy różnicy wysokości 900 m przejechał w czasie 3,16 min., bijąc wielokrotnie mistrza Polski Marusarza Stanisława SNPTT Zakopane o 6 sek. Wspaniała słoneczna pogoda, przy wprost idealnych warunkach narciarskich był zjawiskiem również nienotowanym w karysnej aurze tatrzańskiej, chowającej z reguły swe złośliwości na czas decydujących zawodów.

Udział elity narciarskiej Polski i najpiękniejszych narciarek, jak również zadowolenie i radość dużych rzesz widzów, stanowiły dla kolei linowych najlepszą nagrodą za całoroczny trud ich pracowników i organizatorów zawodów.

Inż. Z. Schneigert

Wisła zwycięża w sztafecie narciarskiej w Krakowie

Na zakończenie skąpej w śnieg zimy tegorocznej w Krakowie rozegrano w niedzielę, 7 marca, w Lesie Wojskim zawody o mistrzostwo Okręgu Krakowskiego w biegach sztafetowych juniorów i pań. Na starcie stanęły 2 kluby: „Cracovia” i „Wisła”, prezentując swój narciarski „martynek”, a mianowicie „Cracovia” juniorów, „Wisła” zaś młodzież zarówno męską jak i żeńską. Próba ta, ostatnia już w tym roku, wypadła pomimo uciążliwych warunków śnieżnych pod każdym względem dodatnio. Obydwa biegi sztafetowe odbyły się na trasie, wynoszącej pełne 5 km, przeprowadzonej w malowniczym leśnym terenie przez prof. J. Korosadowicza, kapitana sport. Okręgu i A. Pokornego, sędzięgo-kandydata. Start i meta znajdowały się na skraju Lasu Wojskiego, nieopodal Panieńskich Skał. Trasa prowadziła Doliną Matki Boskiej, stamiad w pobliże bastionu i Polany Harcerskiej pod Bielkami, dalej — zjazdem — pod gajówkę Zakamyczę i wreszcie brzegiem lasu obok Chelmu na meta. Wyznaczenie trasy było staranne, musiało jednak — nieścisłe — być prokrotnie w czasie zawodów ponawiane, albowiem chrogiewki stawały się raz po raz lupem okolicznych wyrostków (ściel). Zaśnieżenie trasy, w pierwszej f. biegów dostateczne, malało w miarę, jak oprowało słońce, powodując w rezultacie to, iż warunki, w jakich młodzi narciarze biegali (szczególnie 2 ostatnie zmiany) określić należy jako ciężkie. Na zgłoszonych 8 sztafet na starcie stanęło ogółem 6, w tym jedna poza konkursem (sztafeta IV S. N. T. S. „Wisła” kombinowana), a to 5 z T. S. „Wisła” i 1 z K. S. „Cracovia”. Wszystkie szta-

fety ukończyły bieg, wykazując wielką ambicję sportową. Wyniki, osiągnięte w tych warunkach, są bardzo dobre. Funkcje sędziów pełnili: na mecie mgr Z. Czaczko, T. Marcinkiewicz, J. Garbusińska i H. Hartwich, na punktach kontrolnych: J. Stolf, A. Pokorny, B. Nowińska i B. Winiarska, wszyscy członkowie wyżej wymienionych klubów.

Wyniki techniczne:
Sztafeta Juniorów 4x5 km:
I. (samotnie) T. S. Wisła I, w składzie: Rumiński, Lewandowicz, Nowakówna, mgr Korosadowicza, czas: 4:20:21.

Sztafeta Pań 4x5 km:
I. (podobnie jak w roku ubiegłym) T. S. „Wisła” I w składzie: Boczar, Jasiński K., Mizerski, Kahl — czas 2 godz. 37 min. 02 sek.
II. T. S. „Wisła” II 2:47:13.
III. T. S. „Wisła” III 3:04:44.
IV. K. S. „Cracovia” 3:08:05.
V. (poza konk.) „Wisła” IV komb. 3:34:24.

Wyniki indywidualne.
Panie:
1) Mgr Korosadowicza Maria (SNTS „Wisła”) 55:34.
2) Nowakówna Maria (Wisła) — 1:01:41.
3) Rumińska Janina (Wisła) — 1:10:30.
Juniorzy:
1) Boczar Zbigniew (SNTS (Wisła) 35:04.
2) Grochowski Jan (K. S. Cracovia) 36:41.
3) Grochowski Julian (Cracovia) 38:13.
4) Świeży Aleksander (Wisła) — 38:28.
5) Kahl Andrzej (Wisła) 39:41.
6) Mizerski Andrzej (Wisła) 40:06.

Gdyby mnie zapytał kapitan związkowy...

Stoimy w obliczu inauguracji międzynarodowego sezonu piłkarskiego w Polsce. Za 4 tygodnie przeciwnikiem reprezentacji Polski będzie reprezentacja Bułgarii. Przeciwnik, jak na obecne nasze stosunki groźny, nad którym jednak zwycięstwo nie należy do rzędu „wykluczonych”. Znaczący i teoretycy piłkarstwa snują dziś rozmaite koncepcje na temat ewent. naszego składu w pierwszym tegorocznym meczu międzypaństwowym. Wiemy dobrze, kogo powołał nowo wybrany kpt. związkowy Alfus do „generalnej próby t. j. na mecz sparingowe w Krakowie i Katowicach. Jeden z komesorów naszego piłkarstwa, mający szczęście oglądania wszystkich zawodów międzypaństwowych na naszej reprezentacji piłkarskiej w roku ub., red. T. Maliszewski, zajął się także ostatnio na łamach „Przedzielu Sportowego” problemem wyłonienia reprezentacji. „Jakkolwiek cenę bardzo doświadczenie kpt. związkowego i jakkolwiek słuszność argumentów red. Maliszewskiego wydaje się być przekonującą, to jednak, gdyby mnie kpt. związkowy zaszczepił propozycją debaty nad ewent. kandydatami, powiedziałbym mu bez namysłu:

„Najpierw Warta, potem Cracovia

i uzupełnienie wiślackie. Zbyt mieszanym „cocktail” wydaje mi się nie odpowiednim, Prosiłbym kpt. związkowego, by bezwzględnie pojechał na mecz: Warta — Cracovia w Poznaniu.

Redaktor Maliszewski pisze wprawdzie: „Widzę przyjaciół moich z Poznania pytających z przekąsem, że dlatego zdobyli mistrzostwo, by... znów dominowało Południe?”

A ja uważam, że forma Warty pod koniec ub. sezonu, dzięki której w sposób przekonujący wywalczyła tytuł mistrza Polski w piłkarstwie, zasługuje na to, żeby właśnie z tej jednostki wybrać kandydatów na „reprezentację” (5-ciu do 6-ciu zawodników). I to właśnie z formacji ofensywnej, z tej największej naszej bołszaki.

Uważając za słuszny przegląd ewent. rezerw t. j. tych zawodników, których kpt. związkowy PZPN „wyciąga” na światło dzienne” z okazji nadchodzących sparingów (Przycherka, Gruner i t. d.), doradzałbym stworzenie zasadniczego szkieletu, złożonego z mieszanki „warciańsko-cracowiańsko-wiślackiej” i wyobraziłbym sobie następujący zasadniczy szkielet:

Janik, wżgl. Krystkowiak (Warta) — Gędek, Barwiński — Jabłoński I, Parpan, Gajdzik, wżgl. Jabłoński II —

Baran, Gracz, Skrzypniak, Czapczyk, Smólski wżgl. Bobuła.

A jakkolwiek jestem z pełnym uznaniem dla impetujących raidów Kazia Cisowskiego, to jednak prosiłbym kpt. związkowego, żeby zaprosił na sparing młodzieżowego prawoskrzydłowego z Warty Gleraka. Z tego chłopca może jeszcze nie w tym roku, ale w roku przyszłym, już będzie reprezentacyjny strzydłowy Polski.

Kto mógłby być egzaminatorem dla tak skombinowanego teamu? Jestem z pełnym uznaniem dla reszty powołanych przez kpt. związkowego zawodników, którzy również „zmaleli łaskę” w oczach red. T. Maliszewskiego.

Słazacy: Alszer, Suszczyk, Przycherka, Spodzieja, Cebula, Barański, — Waśko i Szczurczak z Legii, — wiślacy: Jurowicz i Filek, bezwzględnie muszą być poddani egzaminowi, którego celem jest wyłonienie reprezentacyjnej naszej jedynki. — Lecz w pierwszym rzędzie trzeba pamiętać o warciańskich i o doskonałych i rutynowanych zawodnikach Cracovii. Dlatego właśnie mecz tych dwóch drużyn może dać dużo materiału dla kpt. związkowego jeszcze przed meczami sparingowymi. Stanisław Habza

K. K. S. (Poznań) dziękuje za obronę

Redakcja „Startu” otrzymała następujący list:

Poznań, 17 lutego 1946.

Zarząd Klubu Sportowego ZZK Poznań przesyła Szanownemu Panu Redaktorowi słowa serdecznego podziękowania za zajęcie obiektywnego i nacechowanego wielką dla nas życzliwością stanowiska podczas obrad Walnego Zgromadzenia PZPN w Warszawie.

Postawę całej delegacji krakowskiej, OZPN i Pańska w pierwszym rzędzie, cechowała głęboka troska o dobro piłkarstwa i czystość polskiego sportu.

Pamiętać będziemy również, że jedynie kierowane przez WPana Reda-

która pismo zachowało takty umier w ocenie głoszeń sprawu protestu KKS przeciwko KS Polonia Świdnica i nie-życzącyło się do oszczerczej nęgerki, inspirowanej przez nieznaną nam czynnik w niektórych wydawnictwach i godzącej w dobrą imię naszego Klubu.

Jako jedynemu z czołowych działaczy sportowych w naszym kraju, przesyłamy WPanu najlepsze życzenia do brych wyników w dalszej pracy i szczęście osobistego. Prosimy również o przekazanie podziękowania pozostałym delegatom Krakowa.

Ze sportowym pozdrowieniem: L. S. Kolejowy Klub Sportowy KKS Poznań — prezes: podpis nieczyt., sekretarz: podpis nieczytelny.

Indywidualne mistrzostwa bokserskie w Krakowie

W dniach 5, 6 i 7 marca br. odbyły się w hali sportowej, przy ul. Zwierzynieckiej, indywidualne mistrzostwa Okręgu krakowskiego w boksie. — Brał w nich udział zawodnicy następujących klubów: Wisły, Cracovia, Garbarnia, Korony, Grobli i Wawelu. W piątek i sobotę odbyły się spotkania ćwierćfinałowe i półfinałowe, w niedzielę doszło do walk finałowych w 6 wagach (bez muszej i lekkiej). Wykazały one poziom wyrównany, choć nie nadzwyczajny. Najładniejszą walkę stoczyli w wadze koguciej Przybylski z Wierzblińskim. Nadto rozegrano szereg walk towarzyskich.

Walki finałowe:
Waga kogucia: Przybylski (Cracovia) — Wierzbliński (Wawel). Zwyciężył zawodnik Cracovii przez poddanie się przeciwnika w trzeciej rundzie. Przybylski atakował przez wszystkie trzy rundy, podczas gdy Wierzbliński, dysponujący dość silnym ciosem, walczył raczej defensywnie. Jednak pod koniec zabrakło mu „oddechu”.
Waga piórkowa: Gromala (Wisła), zdobył mistrzostwo v. o. wskutek nie stawienia się przeciwnika.
Waga półśrednia: Rapacz (Cracovia), zwyciężył na punkty Halucha (Grobble). Była to jedna z brzydszych walk. W pierwszej rundzie Haluch idzie na deski, jednakże potem walka wyrównuje się, przy czym zawodnicy bezustannie wpadali w zwarcie, walcząc częstokroć nieczysto.
Waga średnia: Maluła (Wisła), zwyciężyła na punkty Bala (Korona). Zawo-

dnik Wisły był niewątpliwie lepszy, jednakże przeciwnik okazał się niezwykle twardym i wytrzymałym na ciosy. W trzeciej rundzie Maluła nawet trochę „oberwał”, ostatecznie jednak walkę rozstrzygnął na swoją korzyść.

Waga półciężka: Pieniążek (Grobble) zwyciężył na punkty Szymuła (Korona). Obaj zawodnicy holdowali raczej grze defensywnej, tak, że w pierwszej rundzie bardzo rzadko dochodziło do starcia. W drugiej i trzeciej obaj trochę „rozruszali się”. — Zwyciężyła rutyna Pieniążka.

Waga ciężka: Ryś (Wisła) — Malina (Korona). Walka ładna, prowadzona na dystans. Ryś prawie cały czas atakuje. W trzeciej rundzie Malina krwawi i ostatecznie przegrywa na punkty.

Walki towarzyskie:
Waga musza: Łentocha (Korona), wypunktował po bardzo ładnej walce Wojciysiaka (Wisła).

Waga kogucia: Trojka (Garbarnia) zremisował z Żurkiem (Korona).

Waga piórkowa: Kocałda (Garbarnia) wypunktował Zielińskiego (Grobble).

Waga lekka: Szczerbowski (Cracovia), znokautował w trzeciej rundzie Lisika (Grobble).

Waga półśrednia: Styś (Cracovia) po bardzo ładnej walce zwyciężył przez k. o. w drugiej rundzie, Piłkowskiego (Wisła).

W ringu sędziował b. dobrze Fedorowicz ze Śląska. Na punkty: Winiarski, Mikołajczyk i Stawlarczyk. (W. W.)

„Generalna próba” u ligowców

W ostatnim terminie przed mistrzowską kampanią, rozegrały wszystkie 3 drużyny krakowskie na swoich boiskach mecze przeciw A-klasowym zespołom, stwarzając przy tym dla siebie... konkurencję finansową. Najwyższe cyfrowo zwycięstwo odniosła Wisła, która wybrała sobie za sparing partnera, drugą kieleckiego Partyzanta, na drugim miejscu pod względem wyniku znalazła się Cracovia, mając za przeciwnika lidera krakowskiej kl. A — Chelmek, — najskromniej za wyszła Garbarnia, której przeciwnikiem był zespół Grobli.

Ogólnie biorąc, drużyny krakowskie wykazały dobre przygotowanie kondycyjne i wysoki poziom. Ich najbliższy rywal ligowy Tarnovia, rozegrała na własnym boisku mecz przeciwko P. Z. L. Rzeszów, wygrywając 2:1.

Oto szczegółowe sprawozdania z powyższych zawodów:

Cracovia — Chelmek 10:1 (6:0)

Aby zaszanować boisko reprezentacyjne, przeniesiono te zawody na boisko treningowe. Boisko powiedziane jest zbyt „ogładnie”, dużo właściwiej nazwać by to można „biotowisko”. Zwycięcy mieli przez cały czas meczu wybitną przewagę, a ich bramkarz Rybicki miał tylko dwukrotnie możliwość wykazania swego talentu, broniąc robinsonadą ostre strzały napastników Chelmka. Para obrońców Gędek i Glimas, stawała trudną zapórę do przebycia, ma na sumieniu jedyny błąd, który umożliwił Chelmkowi zdobyć honorowej bramki przez Borowskiego.

Linia pomocy w składzie Jabłoński I, Parpan i Mazur przed przerwą z Dycjanem, po przerwie w miejsce ostatniego, miała po przerwie najslabszy punkt, w nieprzewidywalnym do gry na tej pozycji Dycjanie.

„Rewelacyjnie” zestawiony atak Cracovii, gdzie na pozycji lewego łącznika grał Poświat, miał najlepsze punkty w Szewczyk i Różankowski II, Szeliga i Bobuła, nie wysilali się tym razem zbytnio. O drużynie Chelmka, można mówić jedynie na podstawie pierwszych kilku minut, kiedy to próbowali przeciwnicy Cracovii (dopóki im starczyło sił fizycznych) nawiązać równą walkę z biało-czerwonymi. Później wyszły na jaw braki techniczne i kondycyjne, w rezultacie czego, nastawiono się tylko na defensywę.

Dla tradycji wymienimy zdobywców bramek: Szewczyk 3, Różankowski II i Parpan po 2, Szeliga i Poświat i jedna samobjęca.

Sędzia Pryk pobit rekord nienznanych bramek (3).

Wisła „ujawniła się” bijąc Partyzanta 12:0

Niedzielny mecz „czteronocny” z kieleckim Partyzantem skończył się porażką tego ostatniego w stosunku 12:0 (6:0). Wisła pokazała wreszcie w tych zawodach rzeczywiste możliwości sprawując miłą niespodzianką swoim „kibicom”, którzy mogli być już zaniepokojeni dotychczasowymi niskimi zwycięstwami swych pupiłków ze słabym przeciwnikiem. Można powiedzieć że ub. niedzielę czerwoni „ujawnili się”, pokazując swój „lwi pazur”. A oto skład drużyny: Partyzant: Broniś I, Broniś II, Mójcecki, Zemba, Bukowski, Naporski;

Kwiatkowski, Jung, Kulesza, Czak, Jabłoński.

Wisła: Jurowicz (Smolarek); Filek I, Flanek; Wapiennik II, Legutko, Wapiennik I; Cisowski, Gracz, Kohut, Rupa, Wandas.

W Wiśle po raz pierwszy wystąpił w tym sezonie Gracz. Gospodarze prawie przez cały czas bawili na polowie gości zwyciężając zasłużenie i bez specjalnego wysiłku. Wynik mógłby być nawet wyższy, gdyby nie było głębokiego błota, specjalnie przed bramkami, w którym częstokroć grzęzła piłka, nie dochodząc do siatki. Atak Wisły grał bardzo ładnie, wobec którego obrona Partyzanta wypadła błado. Pomoc i obrona Wisły również była raczej w ofensywie aniżeli w defensywie. Jurowicz — wynudził się potężnie, nie mając prawie nic do roboty. Drużyna Partyzanta była zdecydowanie słabsza w każdej linii. Pewien ciąg na bramkę przeciwnika wykazał jedynie lewoskrzydłowy Kwiatkowski, którego wypad po przerwie omal nie skończył się golem.

Łupem bramkowym podzielili się: Kohut i Rupa po 4, Cisowski — 2, Gracz i Legutko po jednej. Sędziował dobrze Chruściński. (W. W.)

Garbarnia — Groble 8:1 (3:0)

Przeciwnik Garbarni, grającej w składzie: Jakubik — Tyranowski, Zięba — Kalciniński, Bienicki, Górecki — Rakoczy, Forszewski, Nowak, Lasiewicz, Parpan, wystawił w pierwszym swoim meczu mistrzowskim drużynę „odmłodzoną” w następującym zestawieniu: Terlecki — Miksa, Sochacki — Mydlarczyk, Kasprzycki, Dolhon — Węgrzyn, Be-

Liga szczypiorniaka utworzona

W dniu 7 marca na odbytej konferencji zarządu Polskiego Związku Piłki Ręcznej i delegatów wszystkich klubów zainteresowanych w tejże, postanowiono powołać do życia ligę szczypiorniaka.

Na powyższą konferencję nie przybyły ze zgłoszonych klubów delegacje TUR-u z Łodzi, ZZK z Poznania oraz Brdy z Bydgoszczy, co wobec tego, że zostało podane, że brak delegata któregoś klubu wykluczy ten klub od udziału w eliminacjach, a co zatem idzie i udziału w bojach świeżo powstałej ligi szczypiorniaka.

Wzięły natomiast udział w tej konferencji delegacje nie zaproszonego klubu, a to: AZS lubelskiego który został uwzględniony przy tworzeniu się ligi i rozegra spotkania eliminacyjne z drużyną Zjednoczonych z Bydgoszczy.

Po przedyskutowaniu szczegółowym wszystkich 57 punktów, wśród których część przeszła bez dyskusji, o drugą część po czasami nieproduktywnych debatach, powołano do życia ligę szczypiorniaka w liczbie 12 drużyn z tym że bez żadnych eliminacji zostały zakwalifikowane następujące drużyny: AKS (Chorzów), Warta (Poznań), Pogon (Katowice), EKS (Łódź), AZS (Warszawa), Ostrovia (Ostrowiec), oraz ZZK Leopolia i KS Chrobry z Dolnego Śląska.

Cracovia, która miała wejść do ligi bez eliminacji, rozegra jednakowoż dwa spotkania z AZS krakowskim i pokonany z tego spotkania rozegra

dnarski, Szubert, Madryga i Panas. Ligowcy przeważali zdecydowanie, a rezultatem pięknych i dobrze przemyślanych akcji przed przerwą były 3 bramki ze strzałów Forszewskiego, Lasiewicza i Parpana.

Po przerwie, ambitnie grające Groble, nawiązały przez jakiś czas równą walkę z Garbarnią i zmniejszyły wynik na 3:1, uzyskując bramkę z karnego, egzekwowanego przez Panasę.

Pod koniec meczu, Garbarnia znów zwiększyła nacisk, zdobywając 5 dalszych bramek, ze strzałów: Rakoczego (2), Lasiewicza, Parpana i Nowaka.

Sędziował wzorowo i obiektywnie Rutkowski (jun.).

Tarnovia — PZL (Rzeszów) 2:1 (1:0)

Tarnów (tel. wł.). PZL (Rzeszów) był dla Tarnovii ostatnim egzaminatorem przed nadchodzącymi rozgrywkami ligowymi. Mimo dużej przewagi, tarnowianie odnieśli nikie cyfrowo zwycięstwo, zdobywając w pierwszej części zawodów prowadzenie ze strzału Bralego.

Po przerwie, druga bramkę dla gospodarzy zdobył z rzutu wolnego St. Roik. Na 7 min. przed końcem zawodów, środkowy napastnik PZL Kędra, uzyskał honorowy punkt dla swoich barw.

W drużynie Tarnovii wyróżnił się przede wszystkim Barwiński w obronie oraz bramkarz Rychliki. U pokonanych para obrońców.

Sędziował prof. Młynarski z Bochni.

Syntetyka (Oświęcim) — Fablok (Chrzanów) 5:1 (2:1)

dopiero zawody eliminacyjne z Legionem częstochowskim.

Spotkania eliminacyjne zostały ustalone na dzień 11 i 18 kwietnia br.

W zawodach eliminacyjnych spotkała się z sobą AZS (Lublin) z Zjednoczonymi (Bydgoszcz), Tęcza (Katowice) z Barbarą (Świętochłowice) oraz Legion (Częstochowa) i pokonany ze spotkania Cracovia—AZS.

Liga szczypiorniaka — jak już wspomniano — została ustalona na 12 drużyn, lecz została podzielona równocześnie na dwie grupy A i B, przy czym grupa A jest następująca: AZS (Warszawa), EKS (Łódź), Warta (Poznań), Ostrovia (Ostrowiec) i Leopolia z Dolnego Śląska oraz zwycięzca spotkania Zjednoczeni—AZS (Lublin), w grupie zaś B: Pogon (Katowice), AKS (Chorzów), Kraków I oraz zwycięzca spotkań Tęcza—Barbara i Legion—Kraków II plus Chrobry z Dolnego Śląska (Groszowice).

Syntetyka (Oświęcim) — Fablok (Chrzanów) 5:1 (2:1)

Oświęcim (tel. wł.). Występ chrzanowskiego Fabloku w Oświęcimiu wypadł bardzo błado. Gospodarze odnieśli wysokie i przekonujące zwycięstwo nad jedną z czołowych drużyn krakowskiej kl. A, zdobywając bramki przez Grzyba i Papierkiego po dwie, oraz Kulisza,

Dalszy ciąg terminarza Klasy Państwowej

30 maja
W KRAKOWIE:
GARBARNIA — Z. Z. K. i CRACOVIA — A. K. S.

W Łodzi:
E. K. S. — Wisła i

Polonia — Tarnovia (w Warszawie), Warta — Polonia Bytom (w Poznaniu), Ruch — Widzew (w Chorzowie) i Rymer — Legia (w Rybniku).

3 czerwca
W KRAKOWIE:
WISŁA — GARBARNIA.

W Tarnowie:
Tarnovia — Cracovia i
 Polonia — Legia (w Warszawie), ZZK — Warta (w Poznaniu), Wodzew — EKS (w Łodzi), AKS — Ruch (w Chorzowie), Polonia — Rymer (w Bytomiu).

6 czerwca
W KRAKOWIE:
WISŁA — CRACOVIA i GARBARNIA — WIDZEW.

Legia — AKS (w Warszawie), Warta — Tarnovia (w Poznaniu), EKS — Polonia W-wa (w Łodzi), Ruch — Rymer (w Chorzowie), Polonia — ZZK (w Bytomiu).

20 czerwca
W KRAKOWIE:
WISŁA — WARTA i CRACOVIA — E. K. S.

W Rybniku:
Rymer — Garbarnia i
 Polonia — Ruch (w Warszawie), ZZK — Legia (w Poznaniu), Widzew — Tarnovia (w Łodzi), AKS — Polonia Bytom (w Chorzowie).

4 lipca
W KRAKOWIE:
CRACOVIA — POLONIA (BYTOM) i GARBARNIA — AKS,

W Chorzowie:
Ruch — Wisła, i

Legia — Widzew (w Warszawie), Warta — Polonia W-wa (w Poznaniu), EKS — Rymer (w Łodzi), Tarnovia — ZZK (w Tarnowie).

11 lipca
W KRAKOWIE:
CRACOVIA — LEGIA i WISŁA — WIDZEW.

W Warszawie:
Polonia — Garbarnia, i
 ZZK — Rymer (w Poznaniu), EKS — Warta (w Łodzi), AKS — Tarnovia (w Chorzowie), Polonia — Ruch (w Bytomiu).

Łągowianka — Borek 2:0 (0:0)

Zawodów takich nie powinno już być w okręgu krakowskim, zajmującym przecież poważną pozycję w piłkarstwie polskim. W meczu tym bowiem raczej piłka szukała graczy, aniżeli gracze piłki, czyli krótko mówiąc stał on pod znakiem „bezna-dziejnej” kopaniny „byle jakoś szło”.

Pierwsza połowa wyglądała bardzo błado. W drugiej przewagę zdobywa Łągowianka, która zaczyna „naciskać” przeciwnika Gracz jej Antosiewicz — strzelec drugiej bramki stworzył dyszharmonię z pozostałymi zawodnikami (szczególnie Borku), próbując grać „naprawdę”, za co trzeba go uznać najlepszym na boisku.

Jedyną z przyjemniejszych momentów tych zawodów było słońce wiosenne, które rozchmurzyło niezbyt zbudowanych meczem widzów.

